

На сучасному етапі, при здійсненні антикризової політики відродження економіки, слід враховувати такі напрями:

- відновлення функціонування фінансових ринків;
- відновлення нормативного функціонування кредитних і грошових ринків та забезпечення доступу банків до ліквідних коштів та джерел фінансування;
- створення умов для того щоб банки та інші важливі фінансові посередники могли залучити капітал з державних та приватних джерел;
- підтримання відносно високих темпів економічного зростання;
- недопущення зниження добробуту населення;
- підтримка в прийнятих межах платіжного балансу [2, с. 54-58].

Глобальну фінансову нестабільність можна інтерпретувати як результат суперечливої взаємодії національних, регіональних та глобальних тенденцій у фінансовій сфері, насамперед фінансової лібералізації, глобальної фінансової інтеграції, валютних та фінансових дисбалансів, інтенсифікації глобального руху капіталу, перенагроювання фінансової ліквідності в глобальній економіці.

Таким чином, поточні позитивні наслідки низької інфляції супроводжувалися наростанням негативного потенціалу підвищених інфляційних очікувань. Також має бути створена нова модель регулювання економічної політики держави як стратегічного напрямку виходу із кризи, яка повинна бути такою, що відображає реалії сучасного світу, включно зі швидкістю поширення інформації, глобальний характер інформаційних і фінансових потоків, наявність якісно нових інструментів фінансового ринку.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Ковтонюк О.В. Вплив глобальної фінансової кризи на фінансування міжнародної торгівлі // *Актуальні проблеми економіки*. - 2010.- № 9. - С. 11-12.
2. Чечель О.М. Вихід із глобальної фінансової кризи: міжнародний досвід та перспективи України // *Інвестиції: практика та досвід*. - 2010.- № 5. - С. 54-58
3. *Перспективи економіки України в умовах глобальної макроекономічної нестабільності*. - К.: НІСД, 2012. - 43 с.
4. *Economist Intelligence Unit, Global outlook October 2012 [Електронний ресурс]*. – Режим доступу: http://gfs.eiu.com/FileHandler.ashx?issue_id=559575640&mode=pdf

Синичак Микола Юрійович, магістрант 1 курсу,
Ляхович Галина Іванівна, к.н.д.у., доцент,
доцент кафедри міжнародної економіки,
маркетингу і менеджменту

ОСОБЛИВОСТІ СУЧАСНОГО АНТИКРИЗОВОГО МЕНЕДЖМЕНТУ

У сучасному світі глобалізації та економічної взаємозалежності країн світова економіка стає все більш вразливою щодо криз та турбулентностей. Враховуючи, що національні господарства постійно входять і виходять зі стану рецесії, менеджмент окремих підприємств і організацій у цій нестабільній ситуації стає все більш складним. І якщо великі організації мають достатньо

ресурсів для подолання кризи, то для малого бізнесу ці потрясіння можуть бути руйнівними і згубними.

За словами С. Сінклера, стратегічне антикризове управління є типом управління, спрямованим на визначення кризових явищ та створення належних передумов для своєчасного попередження, ослаблення та подолання проблем [1]. Це діяльність спрямована на підтримку життя компанії, її ділової активності та уникнення банкрутства.

Таким чином, антикризовий стратегічний менеджмент спрямований, перед усім, на виявлення ознак кризи та створення необхідних передумов для їх своєчасного реагування на них, щоб гарантувати продовження діяльності компанії. Антикризові управлінці повинні мати чітке бачення системи і можливість аналізувати ряд взаємопов'язаних проблем, які потенційно загрожуватимуть фірмі банкрутством або погіршенням становища її персоналу.

Проблеми, що вирішуються стратегічним управлінням, можна умовно класифікувати наступним чином.

Перша група включає проблеми прогнозування ще до виникнення кризової ситуації. Друга група проблем пов'язана з ключовими аспектами діяльності організації. Їх спектр можна представити шляхом диференціації методів управління, що може бути визначено як третя група проблем. Вона включає проблеми прогнозування криз та варіанти поведінки соціально-економічної системи в умовах кризи, проблеми пошуку необхідної інформації та розробку рішень з управління кризою. Важливі також проблеми аналізу та оцінки кризових ситуацій. Третя група включає часові обмеження, кваліфікацію персоналу, методологію та організацію рішень, дефіцит інформації та проблеми розробки інноваційних стратегій, які можуть допомогти подолати кризу [2]. Четверта група включає розв'язання конфліктів та підбір персоналу в кризових ситуаціях.

Як бачимо, антикризовий менеджмент – це особливий тип управління, який включає як загальноуправлінські функції, так і неспецифічні характеристики. До перших належать, зокрема, рання діагностика кризи в фінансовій діяльності фірми, швидкість реакції на кризові явища, адекватність реакцій на реальні загрози фінансовому стану та досягнення загального потенціалу з метою подолання кризи.

Основними напрямками антикризового управління на корпоративному рівні є постійний моніторинг соціально-економічних умов, розробка нових методів управління, фінансових та маркетингових стратегій, зменшення постійних та змінних витрат, залучення капіталу акціонерів та посилення мотивації персоналу. Як зауважують фахівці, немає стандартизованих методів підготовки до можливих глобальних кризових явищ, однак існує корисний досвід, отриманий від попередньої кризи [3].

Антикризове управління неможливе без зміни підходів до управління персоналом. Модель ефективного кадрового менеджменту повинна містити такі компоненти:

- забезпечення компанії відповідним персоналом з необхідною кваліфікацією у потрібній кількості;

- навчання працівників відповідно до організаційних та виробничих технологій;
- об'єктивна оцінка ефективності роботи кожного працівника як основи ефективної мотивації праці;
- забезпечення прав та гарантій соціального захисту кожного працівника.

Для реалізації цих завдань виокремлюються функціональні підсистеми планування персоналу та маркетингу персоналу, управління кадрами, ведення обліку, управління розвитком персоналу, кожна з яких має свої завдання та свій діапазон відповідальності.

В цілому, формування стратегії антикризового управління в умовах високодинамічної економіки і неповної та неточної інформації вимагає розробки нових методів, які б дозволили компанії працювати в нестабільній обстановці. Якщо у ще недавньому минулому ці методи були зосереджені лише на фінансовій складовій продуктивності, то з плином часу очевидною стала обмеженість такого підходу. Основою реалізації сучасного антикризового управління є, з одного боку, моделі управління внутрішніми бізнес-процесами підприємства, що дозволяють оптимізувати фінансові, матеріальні та людські ресурси, а з іншого – модель управління маркетинговою діяльністю підприємства, яка враховує специфіку стану зовнішнього середовища. Реалізація пропонованих моделей дозволить кількісно оцінити результати управлінських рішень, щоб запобігти виникненню кризових ситуацій в компанії.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. *Sinclair S. Using the Crisis to Create Better Boards [Електронний ресурс] / A. Campbell // McKinsey Quarterly. - Режим доступу : http://www.mckinsey.com/insights/organization/using_the_crisis_to_create_better_boards/*
2. *Weiner D. Crisis Communications: Managing Corporate Reputation in the Court of Public Opinion [Електронний ресурс] / Weiner David // The Workplace. - Режим доступу: <http://iveybusinessjournal.com/topics/theworkplace/crisis-communications-managing-corporate-reputation-in-the-court-of-publicopinion#.U2VCCKLInXQ>*
3. *Campbell A., Sinclair S. Using the Crisis to Create Better Boards [Електронний ресурс] / A. Campbell // McKinsey Quarterly. - Режим доступу : http://www.mckinsey.com/insights/organization/using_the_crisis_to_create_better_boards*

Звір Олександр Іванович, студент 3 курсу,
Сабецька Тетяна Ігорівна, к.е.н.,
доцент кафедри гуманітарних та
фундаментальних дисциплін

БЕЗПЕКА ВИРОБНИКА ТОВАРІВ ТА ПОСЛУГ В РАМКАХ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ УКРАЇНИ

Організаційно-економічний механізм захисту вітчизняного товаровиробника являє собою систему зв'язків між суб'єктами підприємницької діяльності, державними органами управління та споживачами продукції, що забезпечує більш сприятливі умови діяльності й розвитку національних виробників продукції та послуг. Головним його призначенням є ефективна